

— Totul poate fi exact la fel ca înainte, spuse Caroline cu o voce plină de căldură, întinzându-se pentru a strânge mâna lui Bonnie.

Dar nu era adevărat. Nimic nu mai putea fi așa cum fusese înainte ca Elena să moară. Nimic. Iar Bonnie avea îndoieli serioase privind petrecerea asta pe care încerca să o organizeze Caroline. O senzație supărătoare în adâncul sufletului ei îi spunea că dintr-un motiv oarecare asta era o idee foarte, foarte proastă.

— Ziua lui Meredith a trecut deja, sublinie ea. A fost sâmbăta trecută.

— Dar nu a avut o petrecere, nu o petrecere adevărată ca asta. Putem sta toată noaptea. Părinții mei se întorc de-abia duminică dimineață. Haide, Bonnie... gândește-te doar ce surprinsă o să fie.

Oh, sigur că o să fie surprinsă, își spuse Bonnie. Atât de surprinsă că s-ar putea să mă omoare după aceea.

— Ascultă, Caroline, motivul pentru care Meredith nu a avut o petrecere mare a fost că nu are chef să sărbătorească. Pare... lipsit de respect, într-un fel...

— Dar *greșește*. Elena ar fi vrut să ne distrăm, știi bine că asta ar fi vrut. Îi plăceau grozav petrecerile. Și s-ar supăra să ne vadă stând și plângând-o la șase luni după ce s-a dus.

Caroline se aplecă în față, iar ochii ei verzi de felină erau sinceri și rugători. De data asta, nu trădau nici o notă de prefăcătorie. Obișnuita dorință de manipulare, pe care Caroline abia de-o putea ascunde, dispăruse acum ca prin farmec. Bonnie era sigură că vorbea sincer.

— Vreau să fim din nou prietene așa cum eram pe vremuri, spuse Caroline. Întotdeauna ne sărbătoream zilele de naștere împreună, doar noi patru, ți-aduci aminte? Și-ți mai aduci aminte cum încercau întotdeauna băieții să dea buzna la petrecerile noastre? Mă întreb dacă or să încerce și anul ăsta.

Bonnie simțea cum pierde controlul asupra situației. Asta e o idee proastă, e o idee foarte proastă, își spuse. Dar Caroline vorbea mai departe, cu un aer vișător, aproape romantic, pe când își amintea de zilele frumoase de odinioară. Bonnie nu avu inima să-i spună că zilele frumoase de odinioară erau la fel de apuse ca și muzica disco.

— Dar nici nu mai suntem patru. Trei nu înseamnă o petrecere, protestă fără convingere când putu să spună și ea ceva.

— O s-o invit și pe Sue Carson. Meredith se înțelege bine cu ea, nu?

Bonnie trebui să recunoască: da, Meredith se înțelegea cu ea; de fapt, toată lumea se înțelegea bine cu Sue. Dar chiar și așa, Caroline trebuia să priceapă că lucrurile nu mai puteau fi așa cum fuseseră înainte. Nu puteai pur și simplu să o înlocuiești pe Elena cu Sue și să zici: Gata, totul e în regulă acum.

Dar cum să îi explic asta lui Caroline? se întrebă Bonnie. Brusc, știu.

— Hai s-o invităm pe Vickie Bennett, spuse.

Caroline se holbă la ea.

— *Vickie Bennett?* Cred că glumești. S-o invităm pe ciudata aia care s-a dezbrăcat în fața a jumătate din școală? După tot ce s-a întâmplat?

— *Din cauza* a tot ce s-a întâmplat, spuse Bonnie fermă. Ascultă, știu că nu a fost niciodată în gașca noastră. Dar nu mai e cu gașca aia fițoasă; ei n-o mai vor și ea e speriată de moarte de ei. Vickie are nevoie de prieteni. Noi avem nevoie de fete la petrecere. Hai s-o invităm.

Pentru o clipă, Caroline păru teribil de frustrată. Bonnie își împinse bărbia înainte, își puse mâinile în solduri și așteptă. În cele din urmă, Caroline oftă.

— Bine, ai câștigat. O s-o invit. Dar tu trebuie să o aduci pe Meredith la mine acasă sâmbătă seară. Și, Bonnie... ai grijă să nu-și dea seama despre ce e vorba. Chiar vreau să fie o surpriză.

— Oh, *va fi*, spuse Bonnie încrunțată.

Fu luată prin surprindere de felul în care Caroline se lumină la față și de căldura impulsivă a îmbrățișării ei.

— Mă bucur așa de mult că vezi lucrurile ca și mine, spuse Caroline. Și o să fie atât de grozav să fim din nou împreună.

Nu înțelege nimic, își dădu seama Bonnie, uluită, în timp ce Caroline se îndepărta. Cum pot să îi explic? Trebuie să-i dau una zdravănă ca s-o trezesc la realitate?

Și apoi: Oh, Doamne, acum trebuie să îi spun lui Meredith.

Dar spre sfârșitul zilei ajunse la concluzia că poate nu e nevoie ca Meredith să afle. Caroline voia ca Meredith să fie surprinsă; ei bine, va fi de-a dreptul surprinsă. Cel puțin în felul acesta Meredith nu va trebui să-și facă probleme dinainte. Da, concluzionă Bonnie, era probabil un act caritabil să nu îi spună nimic lui Meredith.

Și, cine știe, scrise în jurnalul ei vineri seară.

Poate că sunt prea aspră cu Caroline. Poate că într-adevăr îi pare rău pentru toate lucrurile pe care ni le-a făcut, ca de pildă cum a încercat să o umilească pe Elena în fața întregului oraș și cum a încercat să-l facă pe Stefan să pară vinovat de crimă. Poate că de atunci Caroline

s-a maturizat și a învățat să se mai gândească și la alt-cineva în afară de propria ei persoană. Poate că totuși chiar o să ne distrăm la petrecerea ei.

Și poate că extraterestrii mă vor răpi până mâine după-amiază, își spuse în timp ce închidea jurnalul. Nu putea decât să sper.

Jurnalul era un caiet ieftin luat de la drogherie, cu un desen cu floricele pe copertă. Începuse să scrie într-un jurnal doar de când Elena murise, dar deja devenise destul de dependentă de el. Era singurul loc în care putea spune orice voia fără ca oamenii să pară șocați și să exclame: „Bonnie McCullough!” sau „Oh, Bonnie!”

Încă se mai gândea la Elena când stinse lumina și se strecură în așternuturi.

Stătea pe iarba bogată, tunsă frumos, care se întindea în toate direcțiile cât vedea cu ochii. Cerul era de un albastru fără cusur. Aerul era călduț și parfumat. Păsările cântau.

„Mă bucur atât de mult că ai putut veni”, spuse Elena.

„Oh... da”, spuse Bonnie. „Ei, normal, și eu mă bucur. Sigur.”

Se uită din nou în jur, apoi își întoarse repede privirea către Elena.

„Mai vrei ceai?”

Bonnie ținea în mână o ceașcă, subțire și delicată ca o coajă de ou.

„Oh... sigur. Mersi.”

Elena purta o rochie din secolul al optsprezecelea dintr-o muselină albă transparentă, care i se lipsea de trup, arătând cât de subțire era. Turnă ceaiul cu mișcări sigure, fără să verse nici un strop.

„Vrei un șoarece?”

„Un *ce*?”

„Am spus: vrei un sandvici la ceai?”

„Ah. Un sandvici. Da. Grozav.”

Erau felii subțiri de castravete cu maioneză pe un pătrat micuț de pâine albă. Fără coajă.

Întreaga scenă era la fel de strălucitoare și de frumoasă ca un tablou de Seurat. Warm Springs, aici suntem. Vechiul loc de picnic, își spuse Bonnie. Dar cu siguranță avem lucruri mai importante de discutat decât ceaiul.

„Cine îți aranjează acum părul?” întrebă.

Elena nu fusese niciodată în stare să se descurce singură.

„Îți place?”

Elena duse o mână la masa de păr auriu și moale adunat la ceafă.

„E perfect”, spuse Bonnie, sunând exact ca vocea mamei ei la un dîneu al Asociației Fiițelor Revoluției Americane.

„Ei, părul e important, știi bine”, spuse Elena.

Ochii ei luceau cu un albastru mai adânc decât cerul, albastru de lapislazuli. Bonnie își duse mâna la buclele ei roșcate, ușor stânjenită.

„Bineînțeles, sângele este și el important”, spuse Elena.

„Sângele? Oh... da, sigur”, spuse Bonnie, zăpăcită.

Habar n-avea despre ce vorbea Elena și se simțea ca și cum ar fi pășit pe o sârmă întinsă deasupra unui bazin plin cu crocodili.

„Da, sângele este important, normal”, aprobă ea cu un glas slab.

„Mai vrei un sandvici?”

„Mersi.”

Era brânză cu roșii. Elena alese unul și pentru ea și mușcă din el delicat. Bonnie o privi, simțind cum devine din ce în ce mai stingherită, iar apoi...

Iar apoi văzu cum noroiul se scurge pe marginile sandviciului.

„Ce... *ce e aia*?”

Groaza îi ascuți vocea. Pentru prima oară, visul părea un vis, și își dădu seama că nu se poate mișca, putea doar să găfâie, cu răsufllarea tăiată, și să se holbeze. O picătură densă de substanță cafenie căzu din sandviciul Elenei pe fața de masă în carouri. Da, era noroi.

„Elena... Elena, ce...”

„Oh, aici mâncăm cu toții așa ceva.”

Elena îi zâmbi cu dinți pătați de cafeniu. Doar că vocea nu era a Elenei; era urâtă și distorsionată și era o voce de bărbat.

„Și tu o să mănânci.”

Aerul nu mai era cald și parfumat; era fierbinte și mirosea greșos de dulceag, a gunoi putrezit. În iarba verde apăruseră gropi, iar iarba nu mai era deloc tunsă frumos, ci sălbatică și năpădită de bălării. Nu era Warm Springs. Era vechiul cimitir; cum de nu-și dăduse seama Bonnie? Doar că mormintele astea erau proaspete.

„Mai vrei un șoarece?” spuse Elena și chicoti obscen.

Bonnie se uită în jos la sandviциul pe jumătate mâncat pe care îl ținea în mână și țipă. La un capăt al lui se legăna o coadă lungă, maronie. Îl azvârli cu toată puterea într-o lespede de mormânt, de care se lovi cu un plesnet ud. Apoi se ridică în picioare, îngreșoșată, frecându-și disperată degetele de jeanși.

„Nu poți să pleci încă. Tocmai sosesc ceilalți invitați.”

Fața Elenei se schimba: deja nu mai avea păr, iar obrații îi deveneau cenușii, ca pielea tăbăcită. Pe plătoul cu sandviциuri și în gropile proaspăt săpate se mișcau tot felul de lucruri. Bonnie nu voia să vadă nici unul dintre ele; își spuse că o să-și piardă mințile dacă vede ceva.

„Tu nu ești Elena!” țipă ea și o luă la fugă.

Vântul îi zbură părul în ochi și nu mai putea vedea. Urmăritorul ei era în spate, îl simțea chiar în spatele ei. Să ajungi la pod, își spuse, și apoi se ciocni de ceva.

„Te-am așteptat”, spuse arătarea în rochia Elenei, arătarea scheletică, cenușie, cu dinți lungi și strâmbi.

„Ascultă-mă, Bonnie.”

O ținea cu o forță inimaginabilă.

„Tu nu ești Elena! Tu nu ești Elena!”

„Ascultă-mă, Bonnie!”

Era vocea Elenei, adevărata voce a Elenei, nu amuzată într-un mod obscen, nici groasă și urâtă, ci impetuoasă. Venea de undeva din spatele lui Bonnie și străbătu visul asemenea unei adieri de vânt proaspete și răcoroase.

„Bonnie, ascultă-mă cu atenție...”

Lucrurile se topeau. Măinile osoase de pe brațele lui Bonnie, cimitirul prin care se târau tot felul de lucruri, aerul fierbinte și împutit. Pentru o clipă, vocea Elenei răsună limpede, dar întretăiat, ca o legătură interurbană proastă.

„... El deformează lucrurile, le schimbă. Eu nu am atâta putere ca el...”

Urmără câteva cuvinte pe care Bonnie nu le înțelese.

„...dar asta e important. Trebuie să găsești... chiar acum.”

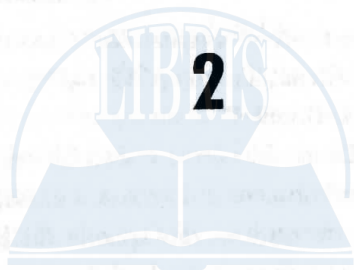
Vocea ei se stingea.

„Elena, nu te mai aud! Elena!”

„...o vrajă ușoară, doar două ingrediente, cele despre care ți-am spus deja...”

„Elena!”

Bonnie încă mai țipa când țâșni în capul oaselor în pat.

— **S**i asta-i tot ce mi-amintesc, încheie Bonnie, pe când ea și Meredith mergeau pe Sunflower Street, între cele două șiruri de case înalte victoriene.

— Dar era precis Elena?

— Da, și la sfârșit încerca să-mi spună ceva. Dar asta e partea care nu era foarte clară, doar că era importantă, teribil de importantă. Tu ce crezi?

— Sandviciuri cu șoareci și morminte deschise? Meredith ridică o sprânceană frumos arcuită. Cred că l-ai amestecat pe Stephen King cu Lewis Carroll.

Bonnie își spuse că Meredith are probabil dreptate. Dar visul continua să o sâcâie, o sâcâise toată ziua, suficient cât să-i scoată din minte grijile de mai înainte. Acum, pe când se apropia împreună cu Meredith de casa lui Caroline, vechile griji reveniră și mai intense.

Ar fi trebuit totuși să-i spună lui Meredith despre petrecere, se gândi, aruncând o privire cu coada ochiului către fata mai înaltă. N-ar trebui să o lase pe Meredith să intre acolo fără să știe nimic...

Meredith ridică privirea către ferestrele luminate ale casei Queen Anne¹ cu un oftat.

— Chiar ai nevoie de cerceii ăia astă-seară?

— Da, am; da, absolut.

Era prea târziu acum. Nu avea încotro, trebuia să se descurce cum putea mai bine.

— Or să-ți placă la nebunie când o să-i vezi, adăugă ea, auzindu-și nota de disperare plină de speranță din propria voce.

Meredith se opri și ochii ei negri pătrunzători cercetară cu o privire ciudată fața lui Bonnie. Apoi bătu la ușă.

— Sper doar că nu e și Caroline acasă. Am putea sfârși petrecându-ne seara împreună cu ea.

— Caroline să stea acasă într-o seară de sâmbătă? Nu fi caraghioasă.

Bonnie își ținuse răsuflarea prea mult timp; începea să se simtă amețită. Râsul ei cristalin sună spart și fals.

— Ce idee, continuă ea într-un fel aproape isteric, în vreme ce Meredith spunea „Nu cred că e *nimeni*

¹ Stil arhitectural foarte popular la sfârșitul secolului al XIX-lea, care relua elemente arhitectonice britanice din secolele XVII–XVIII, incluzând inițial elemente din timpul domniei reginei Anne (1702–1714), prima suverană a Regatului Unit, după unirea în 1707 a Scoției cu Anglia într-un singur stat (n.tr.).